

**ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มที่มีต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วม
และความพึงพอใจของนักศึกษาคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม**

**Effects of Teaching by Using Cooperative-cooperation learning
on Learning Achievement, Responsibility, Participation and
Teaching Satisfaction of Faculty of Education Students,
Pibulsongkram Rajabhat University**

ดร.นงลักษณ์ ใจฉลาด¹
Dr.Nongluck Jaichalad¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วม และความพึงพอใจของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษา จำนวน 50 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ แบบสอบถามวัดความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมในการเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ดำเนินการวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Division) และการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัย พบว่า 1) คะแนนสอบหลังเรียนของนักศึกษาสูงกว่าก่อนเรียน 2) ความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษา ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 3) การมีส่วนร่วมในการเรียนของนักศึกษา ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 4) ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ความรับผิดชอบ, การมีส่วนร่วม, การเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม

¹ อาจารย์ประจำสาขาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Abstract

The purposes of this research were to study the effects of teaching by using cooperative-cooperation learning Affect to learning achievement, responsibility, participation and teaching satisfaction of Faculty of Education students, Pibulsongkram Rajabhat University. The samples were 50 students sampled by purposive sampling method. The instruments in this research were five learning plans, a learning achievement test, a responsibility and learning participation test and a five-rating-scale questionnaire for teaching satisfaction. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation and t-test.

The result of this research showed that 1) The posttest score of learning achievement was higher than the pretest score 2) The overall learning responsibility of students was at the high level 3) The overall learning participation of students was at the high level 4) The over all teaching satisfaction of students was at the highest level.

Keywords: Learning Achievement, Responsibility, Participation, Cooperative-cooperation Learning

ความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบ โดยมีเป้าหมายชัดเจน คือการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา คุณธรรม ค่านิยม ความคิด การประพฤติปฏิบัติ ดังนั้นคนที่มีคุณภาพ จะทำให้สังคมมีความมั่นคง สงบสุข เจริญก้าวหน้าทันโลก แข่งขันกับสังคมอื่นในเวทีระหว่างประเทศได้ คนในสังคมมีความสุข มีความสามารถประกอบอาชีพการงานอย่างมีประสิทธิภาพ และอยู่ร่วมกันได้อย่างสมานฉันท์ ดังนั้น การจัดการศึกษา จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องดำเนินไปอย่างต่อเนื่องอย่างมีระบบนั้นหมายถึงจะต้องมีบุคคลและหน่วยงานที่รับผิดชอบเข้าร่วมดำเนินการ มีรูปแบบ มีขั้นตอน มีกฎ กติกา และวิธีการดำเนินการ มีทรัพยากรต่างๆ สนับสนุน และมีกระบวนการประเมินผลการจัดการศึกษาที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้เพื่อให้ได้ผลผลิตของการจัดการศึกษา คือ ผู้ที่ได้รับการศึกษา และผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา คือ พลเมืองที่ดีมีคุณภาพ และสังคมที่ดีมีคุณภาพ

ในการจัดการเรียนรู้ มีกระบวนการและวิธีที่หลากหลาย ผู้สอนต้องคำนึงถึงพัฒนาการทางด้านร่างกาย และสติปัญญา วิธีการเรียนรู้ ความสนใจและความสามารถของผู้เรียนเป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่อง การจัดการเรียนรู้ในแต่ละช่วงชั้นควรใช้รูปแบบวิธีการที่หลากหลายเน้นการสอนตามสภาพจริงมีทั้งการเรียนรู้ด้วยตัวเอง การเรียนร่วมกัน การเรียนรู้จากธรรมชาติการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง และการเรียนรู้แบบบูรณาการ (สมวงษ์ แปลงประสพโชค, 2546: 8) ผู้สอนเป็นหัวใจของการพัฒนาการศึกษาแม้ในยุคใหม่ที่มีคอมพิวเตอร์มีระบบสารสนเทศและสื่อการสอนใหม่ๆ ที่ช่วยครูทำงานได้ดีกว่าผู้เรียน มีช่องทางการเรียนรู้ที่กว้างขวางและเรียนรู้ด้วยตนเองได้มากขึ้นแต่ไม่ได้หมายความว่าสื่อจะมาทดแทนผู้สอนได้ ผู้สอนยังมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อระบบการศึกษา การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ในโลกยุคใหม่ผู้เรียนจะต้องมีขีดความสามารถที่จะแสวงหาความรู้และตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลความรู้ด้วยความเป็นเหตุเป็นผลมีความคิดสร้างสรรค์สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากผู้สอนที่เป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาไม่ได้พัฒนาตนเองและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและ

ทัศนคติในการจัดการเรียนการสอนและการบูรณาการการเรียนการสอนให้เข้ากับบริบทใหม่ของสังคมที่เปลี่ยนไปผู้สอนต้องเปลี่ยนวัฒนธรรมวิธีคิดปรับกระบวนการทัศน์สร้างสรรค์ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนต่อเนื่องตลอดชีวิตเพื่อประโยชน์ของผู้เรียนซึ่งเป็นปัจเจกบุคคลมุ่งให้ประสิทธิผลสอดคล้องกับทิศทางการเจริญเติบโตของท้องถิ่น ผู้สอนต้องเป็นนักบูรณาการรู้จักกลั่นกรองวัฒนธรรมใหม่และประยุกต์เข้ากับพื้นภูมิปัญญาท้องถิ่น หล่อหลอมความหลากหลายวัฒนธรรม บ่มเพาะคุณภาพผู้เรียน มุ่งสนองความต้องการและสร้างความมั่นคงในชุมชน (อนันท์ งามสะอาด, 2551)

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น เป็นปัจจัยที่ส่งผลทำให้การจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้นในบางครั้งผู้สอนไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนแต่ละคนในชั้นเรียนที่มีความแตกต่างกันหลายด้าน การที่ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนแบบเดียวกัน ให้แบบฝึกหัดเหมือนกันทั้งห้องย่อมก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียน 2 กลุ่ม คือกลุ่มผู้เรียนที่เรียนเก่งก็มิได้รับการส่งเสริมให้เต็มความสามารถสูงสุดของตน ผู้เรียนที่เรียนอ่อนเรียนตามเพื่อนไม่ทันเกิดความท้อถอยในการเรียนและที่สำคัญผู้ที่เรียนเก่งจะไม่ยอมช่วยเหลือคนเรียนอ่อนเพราะเกรงว่าเพื่อนจะได้คะแนนเท่าหรือมากกว่าตนเองและผู้เรียนอ่อนจะเกิดความรู้สึกท้อถอยและเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาที่เรียน ต่อเพื่อนและต่อผู้สอนซึ่งหากผู้สอนขาดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาและขาดทักษะในการสอน ไม่มีเทคนิคที่เหมาะสมในการถ่ายทอดความรู้ ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยายยึดตำราเรียนเป็นหลัก ยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ไม่ให้ออกาสผู้เรียนปฏิบัติจริง ไม่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ไม่สร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน (วาสนา สอนสีดา, 2548: 5) ในที่สุดผู้เรียนเหล่านี้จะไม่มีความสุขกับการเรียน

ปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจและได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนอย่างหลากหลาย พบว่า การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นกิจกรรมการเรียนประเภทหนึ่ง que ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มมีเป้าหมายกลุ่มร่วมกันเป็นกิจกรรมการเรียนที่น่าสนใจจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นเพราะเป็นกิจกรรมที่เน้นบทบาทของผู้เรียน ทุกคนในกลุ่มได้รับมอบหมายงานและต้องทำงานนั้นให้สำเร็จด้วยดี กินารินตัน เสียงสม (2548: 6) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นอยากศึกษาค้นคว้ามีความสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้นผู้เรียนมีโอกาสดแสดงความคิดเห็นร่วมกันมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้เรียนเมื่อมีปัญหาสามารถถามผู้สอนตรงจุดที่ไม่เข้าใจได้ซึ่งทำให้ทุกคนได้ร่วมกันแก้ปัญหาเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายและการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถฝึกให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและเชื่อมั่นตนเองมากขึ้น กล้าแสดงความคิดเห็นมีเจตคติที่ดีต่อผู้สอนมีความภูมิใจในตนเอง มีแรงจูงใจภายในสูง ผู้เรียนมีการปรับตัวทางจิตวิทยาดีขึ้น มีพฤติกรรมที่อยู่กับงานมากขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรูที่เรียนต่อสถานศึกษา ต่อผู้สอนและบุคคลต่างๆ ในสถานศึกษามีทักษะการทำงานประสานงานกันดีขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกวิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม (Co-op Co-op) ซึ่งเป็นเทคนิคหนึ่งของการเรียนแบบร่วมมือมาใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ทางการศึกษา เนื่องจากวิธีเรียนนี้มีจุดประสงค์ในกระบวนการทำงานกลุ่มร่วมกันช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม รวมถึงพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนและการทำงานร่วมกันของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่ารูปแบบกิจกรรมวิธีนี้ จะสามารถช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียน ความรับผิดชอบ และการมีส่วนร่วมในการเรียน เป็นเหตุผลให้ผู้วิจัยประสงค์ที่จะศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วมและความพึงพอใจของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อให้ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาให้มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงขึ้น ให้ผู้เรียนมีความ

รับผิดชอบต่อตนเองและต่อเพื่อน ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนส่งผลให้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง รวมถึงส่งผลต่อผู้เรียนให้มีคุณภาพมุ่งมั่นพัฒนาตนเองสู่ความเป็นครูที่ดีมีคุณภาพในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

- 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
- 2) เพื่อศึกษาความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมในการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
- 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม

ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการกำหนดขอบเขตการวิจัยโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ เป็นแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วม และความพึงพอใจ
2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ได้แก่ นักศึกษาของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 50 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)
3. ขอบเขตด้านตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม ตัวแปรตาม ได้แก่ (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม (2) ความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมในการเรียนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม และ (3) ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วม และความพึงพอใจของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. แหล่งข้อมูล

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาที่เรียนรายวิชากฎหมายทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 50 คน ได้มาโดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ใช้รูปแบบการวิจัย โดยมีการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) มีเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชากฎหมายทางการศึกษา
 - 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มทั้งนี้เป็นการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนซึ่งใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน
 - 3) แบบทดสอบวัดความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมในการเรียนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม ทั้งนี้เป็นการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนซึ่งใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน
 - 4) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
- การสร้างและตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้วิชากฎหมายการศึกษา**
- 1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้
 - 2) เขียนแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน ซึ่งแต่ละแผนจะใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ทั้งการสอนและทำกิจกรรมในชั้นเรียนครั้งละ 4 ชั่วโมง โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นประกอบด้วยหัวข้อที่สำคัญ ดังนี้ 1) สารสำคัญ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) เนื้อหาสาระ 4) กิจกรรมการเรียนการสอน 5) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ 6) การวัดและประเมินผล
 - 3) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความครอบคลุม และภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด โดยจัดทำแบบสอบถามจำนวน 10 ข้อ เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน
 - 4) นำแบบสอบถาม มาวิเคราะห์หาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ได้ข้อคำถามที่มีความตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งในภาพรวมทั้ง 10 ข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 71)
 - 5) นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุง ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
- การสร้างและตรวจสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน**
- 1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชากฎหมายการศึกษา
 - 2) กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตร
 - 3) สร้างแบบทดสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือกจำนวน 80 ข้อ
 - 4) นำแบบทดสอบที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่ามีความถูกต้องในการตั้งคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์ เนื้อหา และข้อความภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมสอดคล้องมากน้อยเพียงใด ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน
 - 5) นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ได้ข้อคำถามที่มีความตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งในภาพรวมทั้ง 80 ข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 71)
 - 6) นำแบบสอบถามมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

การสร้างและตรวจสอบเครื่องมือแบบสอบถามวัดความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมในการเรียน

- 1) ศึกษาเนื้อหา รูปแบบของแบบสอบถามวัดความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมในการเรียน
- 2) กำหนดโครงสร้างของแบบสอบถามวัดความรับผิดชอบกับการมีส่วนร่วมในการเรียน โดยให้ครอบคลุมเรื่องที่ต้องการศึกษาคือความเหมาะสมของเนื้อหาการนำเสนอภาษาที่ใช้ประโยชน์ต่อการเรียน
- 3) สร้างแบบสอบถามวัดความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมในการเรียน คือเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมในการเรียน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 121) โดยมีการกำหนดเกณฑ์ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 30 ข้อ
- 4) นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลตรวจความถูกต้องในการตั้งคำถามเพื่อวัดในสิ่งที่ต้องการข้อความภาษาที่ใช้และความเหมาะสมอื่นๆ ซึ่งเป็นตรวจความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน
- 5) นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ได้ข้อคำถามที่มีความตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งในภาพรวมทั้ง 30 ข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 71)

- 6) นำแบบสอบถามมาปรับปรุง ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
- 7) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไข ไปทดสอบและหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยกำหนดค่าความเชื่อมั่นไม่น้อยกว่า 0.70 ขึ้นไป และนำไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักศึกษาในกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ดำเนินการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach Alpha Coefficient) (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 116) โดยได้ค่าความเชื่อมั่น .97 และจัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบ

การสร้างและตรวจสอบเครื่องมือแบบสอบถามความพึงพอใจ

- 1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบของแบบสอบถามความพึงพอใจ
- 2) กำหนดโครงสร้างของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยให้ครอบคลุมเรื่องที่ต้องการศึกษาคือความเหมาะสมของเนื้อหา การนำเสนอภาษาที่ใช้ประโยชน์ต่อการเรียน
- 3) สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการสอน คือเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการสอน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 121) โดยมีการกำหนดเกณฑ์ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 10 ข้อ
- 4) นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลตรวจความถูกต้องในการตั้งคำถามเพื่อวัดในสิ่งที่ต้องการข้อความภาษาที่ใช้และความเหมาะสมอื่นๆ ซึ่งเป็นตรวจความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน
- 5) นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ได้ข้อคำถามที่มีความตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งในภาพรวมทั้ง 10 ข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 71)
- 6) นำแบบสอบถามมาปรับปรุง ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนเรียนของแต่ละหน่วยก่อนเริ่มเรียนเนื้อหา
- 2) ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มและให้นักศึกษาได้ศึกษาเอกสารประกอบการสอน
- 3) ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียนภายหลังการเรียนการสอน
- 4) ให้นักศึกษาตอบแบบวัดความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
- 5) ให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนการสอน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ก่อนเรียน-หลังเรียนและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทดสอบค่าที (t-test) โดยใช้คะแนนผลต่างก่อนเรียนและหลังเรียน (Different Score)
- 2) วิเคราะห์ข้อมูลความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมโดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยมีเกณฑ์การแปลความหมาย (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 121)
- 3) วิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนโดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยมีเกณฑ์การแปลความหมาย (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 121)

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)
- 2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
- 3) การทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วมและความพึงพอใจของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	D	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t	Sig. (2-tailed)
ก่อนเรียน	44.66	6.34	21.78	8.91	17.28*	0.0000
หลังเรียน	66.44	7.58				

จากตารางที่ 1 พบว่า การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 44.66 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 66.44 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียนพบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักศึกษา สูงกว่าก่อนเรียน

2. ผลการศึกษาความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
พบว่า นักศึกษามีความรับผิดชอบในการเรียนภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 7 นักศึกษาควรนำวิธีการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มไปประยุกต์ใช้ในพัฒนาการเรียนของตนเอง ($\bar{x}=4.68$) และข้อ 11 การสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มมีประโยชน์ต่อการเรียน ($\bar{x}=4.56$) ในส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้อ 13 การเรียนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มช่วยให้นักศึกษาสามารถสรุปความรู้ได้ด้วยตนเอง ($\bar{x}=3.20$)

ผลการศึกษาการมีส่วนร่วมในการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
พบว่า นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 10 นักศึกษาภูมิใจในวิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม ($\bar{x}=4.46$) และข้อ 2 การสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มช่วยจัดระบบความคิดทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น ($\bar{x}=4.40$) ในส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้อ 7 นักศึกษาควรนำวิธีการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มไปประยุกต์ใช้ในพัฒนาการเรียนของตนเอง ($\bar{x}=3.90$)

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}=4.55$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 การสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มมีประโยชน์ต่อการเรียน ($\bar{x}=4.64$) และข้อ 2 การสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มช่วยจัดระบบความคิดทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น ($\bar{x}=4.64$) ในส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้อ 4 การสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ที่ดี ($\bar{x}=4.45$)

สรุปผล

จากผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วมและความพึงพอใจของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
พบว่า การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม โดยนักศึกษามีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ผลการศึกษาความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
พบว่า นักศึกษามีความรับผิดชอบในการเรียนภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

และผลการศึกษาการมีส่วนร่วมในการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
พบว่า นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

จากสรุปผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วม และความพึงพอใจของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม ผู้วิจัยนำเฉพาะประเด็นสำคัญมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
พบว่า นักศึกษามีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อาจเป็นเพราะว่า การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มมีเป้าหมายกลุ่มร่วมกัน เน้นบทบาทของผู้เรียนทุกคนในกลุ่มได้รับมอบหมายงานและต้องทำงานนั้นให้สำเร็จด้วยดี สอดคล้องกับที่ กระทรวงศึกษาธิการ (2546ก: 4) สรุปไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่แบ่งผู้เรียน ออกเป็นกลุ่มย่อยส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน โดยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นมีการช่วยเหลือพึ่งพา ซึ่งมีความสอดคล้องจากการเทียบเคียงกับงานวิจัย ของกนิharิน ดันเสียงสม (2548: 6) สรุปไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น อยากศึกษาค้นคว้ามีความสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้นผู้เรียนมีโอกาสดแสดงความคิดเห็นร่วมกันมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้เรียนเมื่อมีปัญหาสามารถตามผู้สอนตรงที่ไม่เข้าใจได้ ซึ่งเป็นจุดที่ทำให้ทุกคนได้ ร่วมกันแก้ปัญหาเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายมีเจตคติที่ดีต่อครูมีความภูมิใจในตนเอง มีแรงจูงใจภายในสูง ผู้เรียน มีการปรับตัวทางจิตวิทยาดีขึ้นมีพฤติกรรมที่อยู่กับงานมากขึ้น มีความสอดคล้องจากการเทียบเคียงกับ งานวิจัยของแพรวพรรณ บรรจงศิริทัศน์ (2548: 125-126) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ษาภาษาไทยเรื่องลิลิตตะเลงพ่าย พบว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมร่วมมือร่วมกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนมากกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมตามคู่มือครู มีความสอดคล้องจากการเทียบเคียงกับ งานวิจัยของสุธรรมมา ภูจอมดาว (2549: 90) ได้พัฒนาแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ กิจกรรมแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม เรื่องสภาพแวดล้อมรอบตัวเรากลุ่มสังคมศึกษาศาสตร์และวัฒนธรรม พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน

2. ผลการศึกษาศาษาความรับผิดชอบในการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม
พบว่า นักศึกษามีความรับผิดชอบในการเรียนภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะว่า ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น สมาชิกในแต่ละกลุ่มสมาชิกจะมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันรับฟังความคิดเห็น ช่วยเหลือกันและกันและสมาชิกกลุ่ม ทุกคนจะต้องร่วมรับผิดชอบต่อผลงานของกลุ่ม ซึ่งเป็นการสร้างเสริม ให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงตนเองให้เกิดการเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ มีพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบมากขึ้น ซึ่งสุนันท์ พรหมประกอบ (2546: 9-10) กล่าวว่า ความรับผิดชอบคือการที่บุคคลแสดงออกถึงความรับผิดชอบ ในการกระทำของตนเอง มีความกล้าหาญที่จะยอมรับผลจากการกระทำของตน ไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลเสีย ความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับกฎจริยธรรมสามารถปฏิบัติงานที่ได้รับ มอบหมายเสร็จตามกำหนด มีความเพียรพยายามในการเรียนและการปฏิบัติงานไม่เพิกเฉยต่อสิทธิและหน้าที่ ของตนเองและหลักเกณฑ์ของสังคมโดยไม่ต้องมีการบังคับควบคุมอย่างเข้มงวดจากผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องจาก การเทียบเคียงกับงานวิจัยของฐิติรัตน์ ศิลจันทร์ (2543) ได้ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการเรียนแบบร่วมมือกัน เรียนรู้ พบว่า ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ได้แก่ทักษะการทำงานกลุ่มย่อยการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความรับผิดชอบต่อตนเองและกลุ่ม สอดคล้องจากการเทียบเคียงกับงานวิจัยของรัชณี มณีโกศล (2540) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความรับผิดชอบและความคงทนทางการเรียนรู้วิชา

คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่องการหารที่เรียนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือ พบว่า ความรับผิดชอบต่อการเรียนของผู้เรียนที่ได้รับการเรียนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือหลังการทดลองสูงกว่า

ผลการศึกษาการมีส่วนร่วมในการเรียนของนักศึกษาโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม พบว่า นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้จะต้องมีการแสดงความคิดเห็นข้อเสนอแนะให้กำลังใจเพื่อน พุดสนับสนุนความคิดเห็น การตอบของเพื่อน ชมการพูด กระตุ้นให้เพื่อนถามหรือตอบ รับฟังความคิดเห็นตั้งใจฟังพยักหน้ารับตอบสนอง และสนับสนุนการร่วมมือกับกลุ่ม ทั้งนี้เสาวภาคย์ เศรษฐศักดิ์ศรี (2549: 35) สรุปไว้ว่า การมีส่วนร่วมควรคำนึงถึงหลักที่สำคัญ 3 ประการดังนี้ 1) การนำศักยภาพของแต่ละคนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการทำงาน กลุ่มจากคำกล่าวที่ว่า “หลายหัวดีกว่าหัวเดียว” เป็นแนวคิดที่ชี้ให้เห็นได้ชัดเจนว่าการนำความสามารถหรือ ศักยภาพของนักเรียนแต่ละคนมาผสมผสานกันโดยนำความสามารถของแต่ละคนมาช่วยกันปฏิบัติงานของกลุ่มให้บรรลุเป้าหมายของการทำงานกลุ่มให้ได้ผลสำเร็จสูงสุดซึ่งหมายถึงความสำเร็จของทุกคนด้วย 2) การมีส่วนร่วมในกระบวนการทำงานกลุ่มของนักเรียนจะเริ่มต้นจากการที่นักเรียนเข้ามามีบทบาทหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้การทำงานในฐานะสมาชิกของกลุ่มและเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้การทำงานด้วยตนเองและการมีส่วนร่วมของนักเรียนจะเน้นการมีส่วนร่วมในทุกๆ ด้านทั้ง 3 ด้านร่วมใจ (Heart) ได้แก่ การที่นักเรียนมีความรู้สึกตั้งใจเต็มใจมุ่งมั่นในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ในกระบวนการเรียนรู้หรือการทำงานกลุ่มร่วมคิด (Head) ได้แก่การที่นักเรียนมีแนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ในกระบวนการเรียนรู้หรือการทำงานของกลุ่มมีการคิดวิเคราะห์ตัดสินใจและสรุปสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเองและร่วมมือ (Hand) ได้แก่การที่นักเรียนลงมือปฏิบัติหรือกระทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง หรือมีการอภิปรายการแสดงความคิดเห็นของตนเองให้สมาชิกในกลุ่มได้รับรู้การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มจึงจำเป็นต้องมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มมีผู้นำกลุ่มเลขาของกลุ่มและสมาชิกกลุ่มและ 3) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงานบรรยากาศในการทำงานกลุ่มนับเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้การทำงานในกลุ่มบรรลุเป้าหมายและสมาชิกกลุ่มมีความพอใจมีความสุขในการปฏิบัติงานร่วมกัน มีความสอดคล้องจากการเทียบเคียงกับงานวิจัยของเสาวลักษณ์ พิศนุย์ (2546: 107) ได้ทำการพัฒนากิจกรรมการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิศาลปัญญวิทยา จังหวัดขอนแก่น พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมที่สร้างขึ้นและพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนรู้ต่อด้วยกิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ที่สร้างขึ้นส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม มีจุดประสงค์ในการทำงานกลุ่มร่วมกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม รวมถึงพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนและการทำงานร่วมกันของผู้เรียน ซึ่งรูปแบบกิจกรรมวิธีนี้ จะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และความรับผิดชอบกับการมีส่วนร่วมในการเรียน และวิธีการเรียนรู้เป็นกลุ่มนี้ จะทำให้ผู้เรียนมีภาระงานที่ต้องมีการปฏิสัมพันธ์กันเป็นจำนวนมาก มีความสอดคล้องจากการเทียบเคียงกับงานวิจัยของสุธรรมมา ภูจอมดาว (2549: 90) ได้พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการร่วมมือร่วมกลุ่ม เรื่องสภาพแวดล้อมรอบตัวเรากลุ่มสังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรมชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก มีความสอดคล้องจากการเทียบเคียงกับงานวิจัยของลำดวน ชาวไร่สง (2549: 94) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เรื่องคำกริยาคุณศัพท์ คำบุพบทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผู้เรียนที่เรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (STAD) มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม เป็นเทคนิคหนึ่งของการเรียนแบบร่วมมือ มาใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน สร้างความรับผิดชอบในการเรียนและการทำงานร่วมกันของผู้เรียน ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ดีในการเรียน เน้นบทบาทของผู้เรียน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มได้รับมอบหมายงานให้ทำจนสำเร็จ ทำให้ผู้เรียนมีภาระงานที่ต้องมีการปฏิสัมพันธ์กันเป็นจำนวนมาก จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูง ผู้เรียนมีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ส่งผลให้นักศึกษาเกิดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่ม อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะการวิจัย

จากการนำประเด็นสำคัญมาอภิปรายผลในข้างต้นแล้วนั้น ผู้วิจัยยังเล็งเห็นประเด็นสำคัญที่จะนำมาเป็นข้อเสนอการวิจัยทั้งสำหรับนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้และเพื่อเป็นข้อเสนอแนะในครั้งต่อไป โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้ จากผลการวิเคราะห์ในประเด็นการเรียนโดยใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือร่วมกลุ่มช่วยให้นักศึกษาสามารถสรุปความรู้ได้ด้วยตนเอง ถึงแม้จะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก แต่ในภาพรวมของงานวิจัยฉบับนี้ ประเด็นนี้เป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ดังนั้น ผู้สอนควรจะหาเทคนิควิธีให้นักศึกษาได้มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหารายวิชาอย่างถ่องแท้ แล้วฝึกฝนให้นักศึกษานำความรู้ดังกล่าวไปสรุปความรู้ด้วยตนเองอยู่เสมอ เป็นระยะ อาจเป็นช่วงต้นเทอม ระหว่างเทอม และปลายเทอม เพื่อจะส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถสรุปความรู้ได้ด้วยตนเอง รวมถึงส่งผลให้เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และสังคมอีกด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป จากข้อเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้นั้น จึงมีข้อเสนอสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไปว่า ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมส่งเสริมการวิเคราะห์และสังเคราะห์ให้แก่นักศึกษา เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีแนวทางและวิธีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลต่างๆ โดยผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย

เอกสารอ้างอิง

- กีนาริน ตันเสียงสม. (2548). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้เทคนิค STAD กับวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตรและการสอน) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิตติรัตน์ ศิลจันทร์. (2543). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาการสอนภาษาอังกฤษ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2554. การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- แพรวพรรณ บรรจงศิริทัศน์. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ลิลิตตะเลงพ่าย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรมด้วยกลุ่ม Co-op Co-op กับการจัดกิจกรรมตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตรและการสอน) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รัชณี มณีโกศล. (2540). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความรับผิดชอบและความคงทนทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่องการหารที่เรียนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาการมัธยมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ลำดวน ชาวไรสง. (2549). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เรื่อง คำกริยา คำคุณศัพท์ คำบุพบท ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีการเรียนโดยใช้โปรแกรมบทเรียน และการเรียนร่วมมือแบบ STAD. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วาสนา สอนสีดา. (2548). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกับเทคนิค CIRC และวิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร. ปรินญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตรและการสอน) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุรัสภา.
- สมวงษ์ แปลงสพโชค. (2546). ปัญหาการเรียนการสอนคณิตศาสตร์. กรณีศึกษา: ความคิดเห็นของครูคณิตศาสตร์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เข้ารับการอบรมโครงการคณิตศาสตร์ วันที่ 23-24 ตุลาคม 2546. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุธรรมมา ภูจอมดาว. (2549). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่มความร่วมมือแบบ Co-op Co-op เรื่องสภาพแวดล้อมรอบตัวเรากลุ่มสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตร และการสอน) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุนันท์ พรหมประกอบ. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมของนักศึกษาอาชีวศึกษา. ปรินญานิพนธ์คหกรรมมหาบัณฑิต (สาขาการพัฒนาครอบครัวและสังคม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เสาวภาคย์ เศรษฐศักดิ์ศิริ. (2549). การศึกษาผลการรู้คณิตศาสตร์เรื่อง เศษส่วนที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิคกลุ่มแข่งขัน (TGT) และเทคนิคกลุ่มสัมฤทธิ์ (SAD) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตรและการสอน) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เสาวลักษณ์ พิศนุญ. (2546). การพัฒนากิจกรรมประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกันสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิศาลปัญญวิทยา จังหวัดขอนแก่น. ปรินญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อนันต์ งามสะอาด. (2551). การพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคเดชอุดม ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เชิงบูรณาการ. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.